Ч. 241 Четвер 28 жовтня (9 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Буджет на р. 1900. — З комісий і клюбів. — Вісти з Америки. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Прелімінар буджету, який нині предложить управитель міністерства скарбу, др. Князьолуцкий, палаті послів, уложений вже після короновоі валюти. Підвисшенє плат урядників, слуг і зелізничих функционарів виносить 25 міліонів. З огляду, що надвижка в буджеті з причини підвисшеня податку від цукру виносить лиш 15 міліонів, полишає ся ще до покритя 10 міліонів, а то з доходів біжучих. Тому загальна надвижка доходів над видатками в тім буджеті буде невелика, а іменно виказке суму ледве кількасот тисячів зр. Перша рата на утворенє ческоі техніки в Берні, вставлена в буджет, виносить 200 тисячів зр.

Комісия запомогова підвисшила за згодою правительства суму запомог для населеня навіщеного елементарними нещастями, з 5 міліонів зр. на 5,800.000 зр. — Комісия промислова палати послів уконституовала ся вчера, вибираючи предсідателем більшостию 10 голосів посла Цаліґера. Одинайцять голосів одержав польский посол Вайґель. Заступників предсідателів вибирано кілька разів. Остаточно вибрано 20 голосами першим заступником п. Вельпонера, другим бар. Пражака. Також уконституовала ся комісия войскова. Предсідателем вибрано пос. Лупула, заступниками бар. Людвіґсторфа і п. Поґачніка.

На послідній засіданю виконуючого комітету правиці була обговорювана справа проекту язикового закона. З огляду на се, що правительственний проект має обняти лише Чехію і Мораву, полуднево славяньскі посли зажадали, аби в язиковім проекті не обмежати ся на Чехії, лише обняти ним цілу Австрию. В тій справі повинен вийти відповідний проект від парляменту, до чого найліпше має надавати ся проект повного язикового закона в редакциі п. Біліньского. В виконуючім комітеті правиці гадки в тій справі суть дуже поділені, хоч одна его часть заявила ся за предложенєм полудневих Славян.

Оногди зачали ся в Будапешті наради угорскої квотової депутациі. Дня 9-го с. м. еі члени поідуть до Відня, аби там радити спільно з австрийскою депутациєю. Президент кабінету Сель і міністер фінансів також поідуть до Відня. В угорских правительственних кругах думають, що наради обох депутаций, хоч і не відразу, будуть увінчані успіхом, і корона не буде змушена означувати квоти.

Ві второк відбудуть ся в 11 державах північноі Америки державні вибори, з котрими вже від кількох місяців веде ся завзята аґітация. Ті вибори уважають за рід проби виборів на президента републики, котрі відбудуть ся в році 1900. Проти себе станутъ ті самі два кандидати, що кандидували в попередних виборах: теперішний президент Мек Кінлі і бувший его контр.-кандидат Бріян. Оба противники розвинули против себе сильну аґітацию і при теперішних виборах. Бріян аґітує за демократами, а Мек Кінлі за републиканцями. В теперішній аґітациі грають велику ролю питаня, що будуть рішати також при виборі президента: Імперіялізм, справа трустів і валюти. Демократична партия виступає дуже остро против заборчоі політики теперішного президента, і в тій опозициі лежить еі сила. Досьвід зроблений на Кубі і Филипинах, говорить в еі користь. На Филипинах Американці доси не зайшли дальше, як до границі, до котроі сягають кулі корабельних армат. В справі трустів демократи мають безперечно за собою рацию і публичну опінію. Слабою стороною партиі має бути жаданє срібноі валюти, від котрого Бріян не хоче відступити під ніяким услівєм.

Дотеперішні воєнні операциі в полудневій Африці виказали висшість стратеґіі Бурів над способом веденя війни Анґлійцями. Всі фахові військові критики висказують ся з великим признанєм о воєнній акциі Жубера. Передні відділи Трансвальців і Оранців переступили дня 11-ого жовтня гірскі проходи на границі, а за ними з усіх сторін вступили на анґлійску територию поодинокі відділи Бурів. Дня 15 жовтня відбула ся воєнна нарада Бурів, на котрій ухвалено концентричний похід поодиноких відділів Бурів на центральне становиско Анґлійців в Ледісмес. Ізольовані доси колюмни Бурів звернули в тую сторону свій марш. Перші під Ледісмесом станули Оранці, розтаборили ся і ждали на Трансвальців. Трансвальскі відділи стрітили ся по дорозі з частями анґлійскоі армії. Анґлійців в двох битвах побідили они так, що ті мусіли утікати перед Бурами до Ледісмес і позволили Бурам виконати стратеґічний плян, полягаючий на концентрациі своїх відділів під Ледісмес. Ся концентрация пішла так знаменито, що Ледісмес окружено з усіх сторін і відтято Анґлійцям дорогу до відвороту.

---

77)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

ГЛАВА ДВАЦЯТЬ ДРУГА.

Конець Реджінальда.

Прийшов час, коли панна Брюир зізнала все по правді, що лиш знала о тій страшній події, котру аж тепер вповні понимала, а еі зізнаня разом з виясненями аптикаря, котрий від часу до часу продавав пані Дурскій того ліку, що подавав ій злощастну потіху в еі смутку, дали неоспоримий доказ, що тота нещаслива женщина, котра тепер спочивала вічним сном в чорно обитій комнаті в віллі Гільтон, згинула від того, що зажила за сильну дозу опіюму.

Данило Дарґун не міг бути при тім переслуханю; він лежав в горячці. Він мало житєм не заплатив за судьбу тоі, котру так щиро любив, а котру так незаслужено осудив. Коли опісля подужав, виїхав був з Анґліі, і вернув туди назад аж за три роки. Заким ще вибрав ся в ту подорож, зробив візиту ґрафині Еверстронґ і еі матери; межи ними троіма завела ся така щира дружба, що вязала іх майже так само як іх близьке споріднене. Він не забув про панну Брюир і не дав ій загибати в нужді; але то виратоване еі з нужди не робило ій ніякоі радости. Она була на дусі знівечена.

Матір Віктора Керрінґтона вступила до монастиря, і як здає ся, жила так само вдоволена як доси. Она его ніколи дуже не любила, хоч у него то одно було добре, що він еі щиро любив.

Радість капітана Кране не мала границь, коли він малу Ґертруду взяв знову на руки. Він майже завдростив Розамунді Джернем, коли видів, як щире за той час завело ся привязане межи нею а еі порученицею; але в тій завдрости була й вдячність, і він прилучив ся також до тих проявів щироі дружби, які ґрафиня Еверстронґ оказувала сердечній молодій жіночці, котра так щиро опікувала ся Рейнгемскою дідичкою в часі еі осамотіня.

Не треба гадати, що тота романтична подія із щоденноі історіі житя позістала довго незнаною ширшим кругам.

Вість о тім дістала ся, навіть не знати як, і до ґазет, а вся суспільність тішила ся тим, що щастє як з рога обильности посипало своі дари на вдовицю по ґрафі Освальді.

— Тота жінка страшенно богата, — говорили аристократичні вдовиці, до котрих добирала ся біда своіми костистими пальцями.— Чоловік лишив ій красну маєтність і величезні гроші готівкою; а тепер ще спала ій як з неба матір, що майже так само богата як она...

— — — — — — — — — — — —

Межи тими, що завидували ґрафини Еверстронґ еі щастя, не було нікого, кому би зависть робила так тяжкий біль, як заведений в своїх надіях братанич еі чоловіка....

Тота женщина упхала ся межи него а маєток і він був би чув ся щасливим, як би був видів еі жебрачкою, викиненою із суспільности та споневіряною. Замість того чув він, що она прийшла до великого значіня і его взяв ся такий гнів, така безцільна злість, як би якого дітвака.

Але незадовго побачив, що его житє без его діявольского дорадника стало для него невисказано сумнє. Керрінґтонова непохитна віра в свою остаточну побіду піддержувала збідділого неробу в найприкрійших хвилях нещастя. Тепер побачив ся він сам один і коло него не відзивав ся вже нічий голос, що обіцював би ему побіду.

Его похитливий, легкодушний характер не доріс був тягарови бідноти і безпадійности.

Він вже не важив ся заходити до клюбів, в котрих був давнійше яко член; він знав преці, що голос суспільности его кругів був против него.

Позбавлений всякоі надіі, без приятелів, без товариства рівних собі, взяв ся ґраф Ред-

Новинки.

Львів дня 8-го падолиста 1899.

— Зелїзниця зі Стрия до Ходорова буде отворена в грудни с. р. На тім шляху будуть слїдуючі стациї: Стрий, Ходовичі, Гнїздичів, Кохавина, Жидачів і Ходорів, а в Верчанах буде лиш перестарок.

— Вертають наші з Канади. З Залїщик доносять: Дня 31 жовтня с. р. повернув до своєї вітчини мужик із Зазулинець, залїщицкого повіта, Гаврило Гаврилюк. Він ще в місяци червни, лишивши дома жінку і дїти, виїхав до Канади, аби там оглянути землю, а коли єму там подобаєсь, то жінка мала тут продати решту поля і приїхати з дїтьми до него. Та земля в Канадї якось єму не подобала ся і він стративши 180 зр., котрі взяв з собою, заробив собі тілько, що міг повернути назад до родини, до Зазулинець. Побачивши свою рідну хату, впав на колїна, перехрестив ся, і поцїлував землю з словами: „Слава тобі Господи, що ти допоміг менї вернути ся на рідну землю!“ Гаврилюк оповідає, що в Канадї аґенти страшенно обдирають наших мужиків. З ним вернулось з Канади звиж 20 еміґрантів, галицких мужиків. Після єго слів, вернули-б ся і инші, але що мають з собою родини, то треба богато гроший, а впрочім нема до чого й вертати, бо тут усе попродали. — Знов-же зі Скалатщини доносять, що в послїдних днях повернуло там кілька родин з Бразилії, куда були виеміґрували в червни. Инші родини з того-ж повіта виеміґрували з весною і на початку осени до Канади, декотрі з них мають капіталу і по 2000 зр. Та найгірше зі всїх повиходили ті, що покупили землї від еміґрантів за позичені гроші в жидівских банках.

— Пригода на зелїзници. В пятницю на стациї Видинів межи Снятином а Коломиєю зачепила о льокомотиву поїзду поспішного льокомотива поїзду тягарового при виминаню і в наслїдок того вискочила з шин машина і два вози поїзду тягарового. Обі машини ушкоджені. Більшого нещастя не було, тілько три особи зі служби зелїзничої легко покалїчені.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: В окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Кракові передано з днем 25-го жовтня с. р. до прилюдного ужитку ново збудовану зелїзницю з Хабівки до Закопаного. Поїзди мішані чч. 6151 і 6152 будуть задержувати ся в стациях взгл. перестанках: Раба вижна, Сїнява, Лїсок, Новий Торг, Шафляри, Білий Дунаєць, Поронин і Закопане. Стациї Закопане, Новий Торг, Сїнява і Раба вижна отворено для загального руху, а перестанки особові Поронин, Білий Дунаєць, Шафляри і Лїсок для обмеженого руху особового і пакункового з користанєм ладованя наборів цїловозових за попереднім дозволом ц. к. Дирекциї зел. держ. в Кракові. Перевіз матеріялів вибухових на тім шляху єсть виключений. Зимовий розклад їзди єсть слїдуючий: Поїзд мішаний ч. 6151 від'їздить щоденно з Закопаного о год. 9-ій рано, з Поронина о 9^{24}, з Білого Дунайця о 9^{38}, з Шафляр о 10^{02}, з Нового Торгу о 10^{22}, з Лїску о 10^{40}, з Сїняви о 11^{14}, з Раби вижної о 11^{38}, в Хабівцї єсть о 12-ій годинї в полудне. Противний поїзд ч. 6152 відходить з Хабівки о год. 2-ій по полудни, з Раби вижної о 2^{23}, з Сїняви о 2^{47}, з Лїску 3^{13}, з Нового Торгу 3^{37}, з Шафляр 3^{52}, з Білого Дунайця 4^{20}, з Поронина 4^{40}, в Закопанім єсть о 5-ій по полудни. При згаданих поїздах суть на разї тілько вози 2-гої і 3-тої кляси. Для вигоди подорожних подає реставрация на дверцї в Хабівцї в порі обіду теплї страви.

— Філїя руского товариства педаґоґічного в Станиславові видала слїдуючу відозву: Йдучи за покликом центрального Видїлу руского товариства педаґоґічного заснували ми в Станиславові „Філїю“ того-ж товариства. Нинї-ж виконуючи волю перших загальних зборів тої філїї, відзиваємо ся до всїх, кому добро нашої школи лежить на серци, з прошенєм: вступати в члени сего товариства і підпомагати єго в переведеню єго задач. — Передовсїм повинні горнути ся до нашого товариства в крайній мірі ПП. учителї станиславівского округа і Всч. духовеньство, бо-ж товариство має задачу дбати і про молодїж і про учительство і про руску школу. То-ж від участи учителїв зависить в сїй справі поводженє єго, і думаємо, що наша філїя стане небавом осередком духового житя нашого учительства з округів станиславівского, товмацкого, богородчанського і надвірнянського. — З початком нового року шкільного рішив ся видїл заложити бурсу, де би під найлучшими услівями для родичів і опікунів молодїж руска могла найти приют, удержанє і опіку. Нашою цїлию є згорнути як найбільше рускої молодежи для школи і дати їй тим способом спроможність доброго, правдиво народного виховання і одвітного нашим обставинам образованя. Однак наше новозавязане товариство поки що не має средств. Чим більше в нас буде членів, тим більше збере ся гроша, чим більше в нас жертв, тим скорше зможемо ввести в дїло нашу гадку. Побратими вже далеко перед нами! Час і пора й нам подумати, щоби й в нас більшало число інтеліґенциї. Які дїти, такий нарід! Всякі зголошеня і датки приймає Видїл на руки касиєра товариства п. М. Якимовского, учителя народної школи в Станїславові, або одного з видїлових. — В Станїславові в жовтни 1899. — За Видїл товариства: *А. Шахнович* голова, *С. Федїв* секретар.

— Збори в Сокали. Дня 11 падолиста с. р. відбудуть ся в Сокали в сали маґістрату: А) о 12 год. в полудне загальні збори товариства „Народний Дім“ в Сокали з програмою: 1) справоздане уступаючого видїлу; — 2) вибір голови товариства; — 3) вибір шести членів і трох заступників до нового видїлу; — 4) вибір надзираючої комисиї; — 5) внесеня членів. — Б) О 2 год. пополудни загальні збори філїї „Просьвіти“ в Сокали з програмою: 1) справоздане уступаючого видїлу; — 2) вибір нового видїлу; — 3) внесеня членів.

— Видїл товариства „Сїльский Господар“ рішив скликати загальні збори до Олеська около 10-ого падолиста с. р. з слїдуючим порядком дневним: 1) отворене зборів промовою о. голови товариства; 2) справоздане секретаря з дїяльности видїлу; 3) справоздане касиєра; 4) реферат з обсягу садівництва, а в случаю перепони о штучних навозах: каінїтї і жужлях Томаса; 5) роздача дїйстним членам товариства щеп і зернівок та лосоване кількох пнів пасїки, плужка до обгортаня картофель, насїня пашних ростин і трех мішків каінїту. — З причини, що ще тепер не можна докладно знати, коли прийдуть замовлені щепи з огородничого товариства в Ряшеві, як також з причини непевности, чи краєва Рада шкільна відступить шкільну комнату на олеськім замку, подасть видїл точно час і місце зборів пізнїйше.— За видїл товариства „Сїльский Господар“ в Олеську, 22 жовтня 1899. — *Тома Дуткевич* голова, *Ів. Петришин* секретар.

— Огні. З Староміщини пишуть: Дня 30-го жовтня о 9-ій годинї вечером почав горіти в Мшанци старомiского повіта дім жида Хаима Вольфа, а від него імили ся ще три хати тамошних ґаздів Луця Сисиного Крайникового, Василя Вовканича Гарцьового і Никифора Петричковича Сигодника. У жида згоріла хата і комора, а стайня лишила ся, у ґаздів згоріли всї будинки і вся сегорічна паша, у декого навіть бульба, бо ще не спрятали до ям; тут недавно довезли збіже, а бульбу ще й тепер копають. Виратували лиш худобу, де-що одежи та знарядів ґаздівских. У жида згоріло досить дробу і крамничний товар; він мав трафіку, продавав сіль, нафту і всяку всячину і мав не злий дохід. Яка була притока огню, не можна знати. Того дня був на Луки в Лютовисках роковий торговий день. Якісь жиди аж з Самбора вертали з Лютовиск і у Хаима впросили ся на ніч. Було їх щось з вісїм Они снували ся все то на двір то з двору і може котрий пустив огонь з цигара. А може й сам Хаим як запалив? Держав нафту в шопі з-заду хати в ямі, а там повно соломи наклав, міг давати кому нафту вечером і пустити який недогарок. А може хто й підпалив. З погорільцїв нїхто не обезпечав ся. Щастє, що

жінальд Еверстронґ шукати собі потїхи в найзвичайнїйший спосіб. Утїк з краю, де єго імя було зненавиджене і перенїс ся до Парижа, де наймив собі нужденне помешкане при вузкій бічній улици в охрестности Люксембурґа, що тогди творив лябіринт улиць і уличок.

Тут міг він затопляти свою гризоту, своє огірчене на людий і свою долю в огнистім коняку.

Через кілька лїть мешкав він в тій самій брудній комнатцї на піддашу. Ключ від своєї нужденної хати носив при собі та обідраний і розчухраний та невмитий лазив нишком по драптивих сходах. Мало хто з єго давних знакомих був би пізнав того колись так елєґантного молодого мужчину в сїм послїднім стадїюм єго істнованя. Цїла єго постава, черти лиця, барва і вираз, словом все показувало в нїм зледащілого чоловіка. Одїнє, яке мав на собі, колись славлений модель найпершого льондоньського кравця, не мало тепер вже нїякої форми і виглядало так, що аж гидко було дивити ся. Данді аристократичних клюбів зробив ся ходячою масою лахманів.

Кождого дня, коли сонце сьвітило, позапинавши на собі свій замащений і витертий верхник виходив він непевним кроком до Люксембурского города і там в тім драптивім одїню вигрівав ся в алеях на сонци. Став ся був посьміховиском для служниць і пострахом для дїтий, з котрими они ходили, а збиточливі студенти з Quartier latin робили собі бувало жарти з него.

Та чи був він сьвідомий своєї зледащілости? А вжеж; то був той орел, що безнастанку виривав внутренности з него, — то був той, огонь, що єго вічно палив і нїколи не потахав.

Підчас тих коротких хвиль кождого дня, в котрих він був тверезий, роздумував ґраф Реджінальд Еверстронґ над своєю минувшостію. Він знав то, який він нужденний і коли погадав собі на початок свого житя, то мимо волї насувало ся єму на гадку, як би то вовсїм инакше могло було бути.

В таких хвилях покотили ся єму сльози по єго запавшім лици — то совість єго гризла, то було каяне, котре вже за пізно прийшло для сего сьвіта, хоч може ще не за пізно для Всевишного, котрий милосердить ся иногди і над найбільшим грішником.

Так минало єго житє — що дня однакове, без веселих хвиль; нїякий приятель не навідував ся до него, не було нїякої щирої душі, яка ще вязала би того нужденного чоловіка з другими людьми.

Одного дня лучило ся, що воротар, котрий мешкав в малій хатчинї коло сходів, нагадав собі нараз, що від якогось часу не видів вже того чоловіка, з дурнуватим лицем, котрий день в день через шість лїт переходив попри єго клїтку та своїми завершеними очима, звичайно як у налогового пияка, споглядав на него.

— Що то стало ся з тим старим пяницею, що мешкає там на горі межи комнатами? — відозвав ся нараз портиер до своєї жінки. — Я не видів єго анї нинї анї вчера; вже від довшого часу єго не видів. Мусить чи не слабий. Треба би, коли буде час, піти на гору та подивити ся.

Воротар чекав аж до вечера а відтак пішов зі сьвітлом в руках по старих сходах, щоби заглянути до комірника, котрого вже давно не видів. Та міг би був ще й довше чекати, аж буде мати час, бо то було би вже ґрафови Реджінальдови Еверстронґови не пошкодило.

Помер і нїхто не знав коли. В домі навіть не знали як він називав ся і звідки він. Похорон єго був такий, як жебрака а тїло послїдного потомка ґрафів Еверстронґів спочило на кладовищи Пер Ляшез побіч париских жебраків.

Підчас коли ґраф Реджінальд коротав послїдні днї свого житя в хатчинї на піддашу в Парижи, женщина, на котрої честь і славу він заваяв ся був разом з Вікторои Керрінґтоном, жила собі в повнім спокою і щастю.

Гонория була спокійна. Окружена свояками радувала ся она що дня красою Ґертруди Еверстронґ, що розцвитала ся як той пупінок рожі. Коли ґрафиня Еверстронґ побіч своєї матери і разом з донечкою, що любенько тулила ся до неї, ходила по городї уладженім в італїяньскім стилю, коли повела оком по тім просторі, що називав єї своєю панею, то дїйсто но здавало ся їй, як би щастє обсипало найбільшим даром тоту, що колись опущена і засумована співала в шинку на передмістю, де жили моряки.

Дїйстно чудом змінила ся єї судьба; але ще й тепер, коли так весело усьміхало ся щастє до неї, темна тїнь покривала єї минувшість

того дня сильний вітер ніс полумінь в чисте поле, а то було би пішло пів села з димом. З уваги, що весь присівок згорів, можна числити шкоду на 3000 зр. — Того самого дня був огонь також в Журавині висше місточка Лютовиск.

— Самоубийство. В пасажи Гавсмана вискочив оногди вікном з III. поверха Бол. Срочиньский, бувший завідатель дібр, мабуть в приступі божевільства. Поготівле ратункове відвезло нещастного до шпиталя, де він о 5-ій годині вечером скінчив жите в наслідок потрясеня мозку.

— Волів до кримiналу. З Кобленциї доносять про слідуючу вельми характеристичну подію. З тамошного кримiналу утекло сими днями двох великих злочинців. Они перелізли якось через високий мур, що окружає кримiнал і видобули ся на волю. Поліция кинулась зараз за втікачами, але не могла їх вислідити. Аж ось оногди один з тих втікачів явив ся сам перед брамою кримiналу та просив ся, щоби его знов там приняли. При сїй нагоді розповів він, що дістав ся був щасливо аж до дому, але там повитала его жінка так „громогласно", що він волів чим скорше вернути і ставити ся назад до кримiналу та з двох злих вибрати менше.

— Дві великі крадежі у Львові Сими днями обікрали невислїджені доси злодії на більші суми львівску почту і львівский маґістрат. В неділю, дня 5-ого с. м. украдено з воза амбулянсового, що їхав з головного двірця до будинку головної почти в місті, мішок грошевий з сумою 4.588 зр. і другий мішок з рекомендованими листами. Здає ся, що крадіж була вже з гори уложена. Коли віз почтовий приїхав з зелізниці до будинку почтового, функционар почтовий, що сидів побіч візника, побачив перепуджений, що двері від воза отверті і що бракує ему кілька пакунків. Повідомлено зараз телефонічно заряд почтовий на двірци, і люди з двірця і з почти пустили ся зараз з ліхтарнями шукати за згубленими річами. Знайдено дійстно при ул. Льва Сапіги кілька пакунків зі звичайними і рекомендованими листами, але мішка з грішми і другого мішка з рекомендованими листами не знайдено. В першій хвили насувало ся підозріне, що урядник, експедиюючий віз на двірци, не замкнув як потреба дверий, однакож дальші доходженя виказали, що то допустив ся хтось обдуманого з гори рабунку. О годині пів до 12 в ночи вертав з двірця зелїзниці з амбулянсом функционар почтовий Осип Циганюк. Коло маґазинів зелїзниці мимоволі виглянув він з буди над возом, і побачив, що якийсь чоловік вчепив ся з заду амбулянсового воза. Задержав зараз віз і віскочив з кізла, а незнакомий віскочив так само з воза. Запитаний, що робив на возі, сказав, що він не був на возі, лиш переходить через улицю на другу сторону. Циганюк каже, що бояв ся задержувати незнакомого, бо сподївав ся якоїсь засідки. Незнакомий мав бути бльондин, середного росту, сильної будови і повний в лици. Мав на собі темний сурдут і твердий чорний капелюх. — В маґістраті знов в бюрі екзекуцийнім украдено на шкоду громади 2.200 зр. а крадіж відкрито слідуючим способом: В неділю по полудни сторож маґістрату Мартин Клосовский добачив случайно, що двері до бюра екзекуцийного отворені. Припускаючи, що їх хтось забув замкнути, замкнув їх і пішов собі. Але на другий день т. є. в понеділок доніс Клосовский о тім, як ему здавало ся маловажнім факті, управителеви бюра радникови Фішерови і в наслідок того вийшла крадіж на верх. Др. Фішер зарядив слідство, котре зразу викрило, що одно бюрко одного з функционарів єсть трохи ушкоджене а дальше довело і до викритя крадежі. Єсть здогад, що злодій діставши ся до бюра мабуть доробленим ключем, отворив насамперед витрихом один стіл і трохи его ушкодив. В столі тім, о чім мусїв знати, знаходив ся ключ до другого бюрка, а в тім знов ключ до сильної зелізної каси, в котрій містила ся готівка на рахунок сплаченених подагків і депозити на запевнене правильного сплачуваня рат. В той спосіб отворив злодій без трудности касу, украв з неї один депозит вартости 900 зр. і готівку 1.300 зр. По доконаню крадежи злодій поклав ключі назад там, де кождий з них лежав. В справі обох сих крадежий веде ся слідство.

— Розумний пудель. З Мархеґ в долїшній Австриї доносять: Вечером сими днями пішов був директор одної з тутешних великих фабрик зі своеї канцеляриї до комнати, де стояли каси, щоби там подивити ся до якоїсь книги. Перед ним біг як завсїгди его пудель, котрий так вивчений, що отвирає свому панови двері і замикає за ним. Пес отворив ті двері, котрими входило ся з канцеляриї директора до малої темної комнатки, де стояли каси. Директора то дуже здивувало, що двері, котрі на ніч повинні були бути замкнені, стояли отвором, а гадаючи, що то урядник касовий забув замкнути, хотів вже сам замкнути, коли пудель звернув его увагу на щось незвичайного в комнаті. Пудель скочив до комнатки і зачав дуже гавкати, а коли директор засьвітив сірничок, побачив якогось чоловіка, що присїв коло каси. Директор замкнув чим скорше двері і закликав людий на поміч, а коли отворено знову двері від комнати, знайдено там коло каси трупа слюсаря фабричного, котрого дві неділї тому відправлено зі служби. Коло трупа лежали всїлякі прилади до розбиваня замків і штилет. Сконстатовано, що той чоловік хотів розбити касу але погиб на місци від удару серця. Чи смерть постигла его тогди, коли пудель отворив двері до комнати, чи ще перед тим, того вже не можна було сконстатувати. В касі було того вечера 12.000 зр.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 7-ого падолиста 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	367·—	377·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	282·—	285·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	94·70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	95·—	95·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	95·—	95.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	—·—	102·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·30	28·70
Міста Станиславова	56·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·80	20·40
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·10	10·60
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·50
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	26·—	27·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·60	7·20
Joszif (Курс віденьский)	3·50	4·20
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·40	5·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·75	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

Телеґрами.

Відень 8 падолиста. В конференциї епископів, яка відбула ся у Відни, взяли участь між иншими і рускі епископи, а то: Константин Чехович з Перемишля і ґр. Шептицкий з Станиславова.

Льондон 8 падолиста. З Пітер-Маріцбурґа доносять, що телеґрафічна комунікация з анґлїйскою армією цілковито перервано.

Капштадт 8 падолиста. Борби під Ледісмес тревають дальше. Бури нищать доми і заведеня, положені поза містом. Цивільні мешканцї повипроваджували ся з домів і мешкають в місцях, де бурскі кулї не долітають. Анґлїйцї уважають ся певними в своїх укріпленях.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

та падала потрохи і на веселу теперішність і затемнювала ясне зарево будучности.

Не могла забути муки тої ночи, яку перебула в домі межи багнами над берегом Тамізи; не могла позабути страти того благородного приятеля, котрий в хвили еї розпуки вступив ся за нею.

Сьвіт дивував ся, що Рейнгемска пані жиє так довго вдовицею. Ніхто не сподївав ся того, що женщина в самім розцьвітї свого житя і своеї краси позістане вірною памяти мужа, котрий літами міг би був бути еї батьком. Але з часом суспільність уважала то за річ саму собою зрозуміду, і ґрафиня Еверстронґ перестала бути предметом надій та комбінаций.

Щира вдячність і дружба, яку она відчувала для Джернемів, з ходом часу не змінила ся. Ріжниця, яку робило між ними суспільне становище, не мала для ґрафинї ніякого значіня, а капітан Динкомб, его донька з своїм мужем а також і честний Осип Гаркер належали до найчастїйших гостий, котрих ґрафиня як найсердечнїйше витала на замку в Рейнгем. Сего послїдного цінила ґрафиня особливо задля его вірности і постійности та часто з ним розмавляла; але при тім не любила ніколи згадувати про той сумний вечер, коли то він чув як она сьпівала в шинку, де сходили ся моряки. Про той предмет обі сторони мовчали. За велике горе, за попура згадка вязала ся з подіями з того часу.

Оттак то кінчить ся наша проста история. Не закінчують еї дзвінкі звуки весїльних дзвонів і веселі сьпіви. Хибаж то не така доля невинних, щоби проливати кров за гріхи виноватих? Вдовича доля ґрафинї Еверстронґ, самотне жите Данила Дарґуна, то діло Вікторa Керрінґтона, — діявольске діло, котрого на сім сьвіті вже ніхто не змінить. Хоч ему все инше не удало ся, то одно удало ся ему: зруйнував щастє житя двох людий.

Єго двом жертвам час приносить спокій — тихе вдоволенє не без повабности — одній робить радість з ніжности дитини, з щораз більшої духової і тілесної повабности доньки, а радість ту лиш часами затемлює тінь минувшого горя. Але в серци Данила Дарґуна лишило ся порожне місце, котре не заповнить ся, доки его житя.

— Чи побачу еї коли там в горі межи блаженними? — питає він иноді сам себе; а тоді приходять ему на гадку сьвяті слова потїхи; „Ходіть до мене, Ви, що утомлені і тяжкий двигаєте тягар, бо я Вам дам спокій".

А хибаж Павлина не була „утомлена" і „двигала тяжкий тягар", тягар фальшивого обвинованя що прибив еї до землі, тоту, що була опущена і без опіки від самої колиски?

Він споглядає собі тогди на того, що милує ся над всїми і мав відвагу надіяти ся на той день, коли побачить знову свою милу на тамтім сьвіті, що для нас тут заслонений.

КОНЕЦЬ.

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

приимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівської“, „Народної Часописи“, і всіх иньших часописей приимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Ново отворена

Аґенция дневників і оголошень

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.

принимає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

„Народнеї Часописи“ і „Ґазети Львівскої“

може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).